

Sant Feliu, mirall d'una crisi

L'ajuntament de Sant Feliu de Llobregat afronta una delicada situació financera. És un bon mirall per a una crisi general, dels ens municipals.

Això és una fal·làcia molt greu, que demostra una profunda i malsana ignorància, i una manifesta mala voluntat”.

A Francesc Baltasar (IC), batlle de Sant Feliu de Llobregat, se li ha trasmutat la cara quan li hem esmentat el que diu el Govern espanyol sobre la crisi financera dels ajuntaments: que el problema dels municipis és culpa de les elevades despeses de personal. “Aquests senyors el que haurien de fer és acostar-se a un ajunta-

ment i aprendre com funciona; és una desgràcia, però la majoria no en tenen ni idea”.

(Baltasar és un alcalde popular, un polític jove, obert i accessible. Governa des de l'esquerra una típica ciutat satèl·lit del cinturó barceloní de 41.000 habitants, la majoria de classe treballadora; participa activament en la Federació de Municipis de Catalunya –comis-

CARME PUÉRTOLAS

Jaume Bosch. Regidor de Finances de Sant Feliu de Llobregat.

Francesc Baltasar. Alcalde d'IC a la capital del Baix Llobregat.

sió de Promoció Econòmica–; i li sobra temps per a ser protagonista televisiu: és un dels quatre polítics contertulians del futbolístic, culé i influent programa *La Barberia de La 2*).

“Malsana ignorància”. El gest se li ha endurit. L'Ajuntament de Sant Feliu afronta una delicada situació econòmica, amb un dèficit del 21,7% sobre un pressupost total de 3.112 milions de pessetes. D'aquests, uns 600 els aporta l'estat a través del Fons de Cooperació Municipal –“absolutament insuficient”, diu l'alcalde–; la resta provenen dels impostos –que representen més d'un 50% dels ingressos de l'Ajuntament– i

de l'endeutament: Sant Feliu té contractats 1.545 milions de pessetes en crèdits a llarg termini. La gran majoria d'aquests diners –1.147 milions–, els hi ha concedits el Banco de Crédito Local, de titularitat pública, “però últimament trobem millors condicions en les caixes d'estalvi”: el principal creditor privat és la Caixa del Penedès, amb 308 milions de pessetes.

216 persones cobren la nòmina de l'Ajuntament de Sant Feliu. Jaume Bosch, regidor de Finances, ho explica: “Es veritat que s'han disparat les despeses de personal. Però, per què? Quan nosaltres vam entrar a l'Ajuntament la ciutat no tenia piscina ni pavelló d'esports, no hi havia casal d'avis, ni casa de cultura, ni biblioteca; tampoc no hi havia serveis socials: atenció al menor, als marginats... Tot això, ho hem hagut de crear partint de zero. I tot això és personal nou, són salaris. És que no havíem de fer-ho, tot això?”.

Jaume Bosch té al darrere una intensa biografia política. Militant d'IC, és especialista en matèria policíaca i va formar part del primer equip d'hommes que van dissenyar el cos de policia autonòmica. Avui es dedica, a temps partit, a la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de Sant Feliu, on enguany li toca de ser el dolent de la pel·lícula: ha de comunicar als seus companys regidors que en el pròxim exercici hauran de congelar, si no retallar, les partides pressupostàries.

I és que al 94 Sant Feliu ingressarà menys diners que no al 93. Els efectes de la crisi es noten intensament en la ciutat. La recessió econòmica provoca, per exemple, que no s'obrin nous establiments comercials: això són menys diners en concepte de llicències d'obertura (la meitat dels previstos inicialment). Tampoc no es construeixen edificis nous: menys ingressos per llicències urbanístiques. Només en concepte de llicències, l'Ajuntament deixarà d'ingressar uns 40 milions de pessetes. Dels comerços existents, Baltasar i Bosch temen que un nombre apreciable no tanquin les portes (deixen de pagar IAE); altres senzillament es convertiran en morosos.

En el capítol del IAE, un cas sagnant: l'empresa Ciments Sanson, la més gran de les implantades a la ciutat, ha deixat de pagar l'impost; més, l'han impugnat per via judicial. L'empresa, adquirida no fa gaire per Mejicana de Cementos, aporta ella sola –aportava– un 20% dels

Fàbrica de Ciments Sanson a Sant Feliu. Aquesta empresa, la més gran de la ciutat, ha deixat de pagar el IAE.

ingressos totals en concepte de IAE de l'Ajuntament.

Un altre efecte de la crisi: ha baixat espectacularment l'activitat de compra-venda de pisos entre particulars, operacions que havien de generar uns ingressos per transmissió de propietat urbana calculats en uns 90 milions de pessetes més. No s'arribarà ni a la meitat.

Enmig d'aquest panorama desolador, només una bona notícia: la rebaixa dels tipus d'interès pel Banc d'Espanya, que en principi hauria d'obrir les portes a una renegociació dels tipus d'interès dels crèdits concertats. O fins i tot a la concertació de nous crèdits en condicions més avantatjoses. Però els bancs continuen sense reaccionar als senyals del Banc d'Espanya...

Per on retallar? “En cap cas, en serveis que afectin directament la població –salta l'alcalde–. En dotze anys hem avançat moltíssim en la prestació de serveis culturals, socials, esportius..., si haguéssim de fer marxa enrere de tot això, més valdria anar-se'n a casa”. Llavors, per on passen les tisores? “Per aquells serveis que legalment haurien de prestar altres administracions”. El més obvi: l'allistament de joves per al servei militar obligatori, un tràmit força costós econòmicament i burocràticament, que els ajuntaments cada vega-

da se senten menys obligats a complir.

Però n'hi ha d'altres. Sant Feliu, com a municipi cap de partit judicial, està obligat a tenir un dipòsit de detinguts. Es tracta d'una competència que l'estat delega a aquests ajuntaments, però sense acompanyar-la de les corresponents partides econòmiques: només paga el menjar dels detinguts. I a Sant Feliu, la resta del manteniment –neteja, vigilància, inversions d'obra–, li costa, pel cap baix, 10 milions de pessetes l'any.

Tampoc no sembla lògic que la comissaria de la policia de l'estat ocupi un edifici cedit per l'ajuntament gratuïtament durant anys, i ara en un règim de lloguer baixíssim. “En plena transició vam haver d'acceptar aquestes condicions sota la pressió d'una forta campanya de la dreta local, que pretenia associar la idea de democràcia a la d'inseguretat –explica Bosch–. Però, avui, quin sentit té aquesta situació?”

Pel cap de l'oposició de CiU, Josep Lluís Argemí, les sortides no tenen per què seguir forçosament aquest camí. I en proposa d'altres: reducció de personal contractat, supressió de càrrecs de confiança, privatització d'alguns serveis. Això sí, en cap cas –coincideix Argemí amb el batlle– retallar serveis directes al ciutadà.

Sant Feliu espera respostes. Tots els municipis en necessiten. **E. V.**